

allerivrigst til at fordømme din Broders Færd. Naar det kommer til Stykket, er det vel endda nærmest dig, der har foranlediget, at din Fader og din Broder Karl — eller hvem det nu er — har grebet til saa yderlige Midler.“

„Hvad har jeg? — Hvad er det, du siger?“

„Jeg mener, at det dog vel maa være din egen Fremstilling af, hvorledes alt staar til her, der har været afgørende for din Familjes Handlemaaede i denne Sag.“

„Aa, det troer du ikke selv, Ragnhild! Og det er skammeligt af dig at sige det! At jeg i lang Tid ikke forstod Emanuel — at jeg maaske endnu har vanskeligt ved helt at følge ham — det bekender jeg ærligt, det lægger jeg slet ikke Skjul paa! Men aldrig — aldrig, siger jeg! — har jeg kunnet tænke mig, at noget saadant kunde ske. At ville berøve et Menneske som Emanuel Friheden, at ville spærre ham inde og gøre ham til en gal Mand! Noget saa oprørende! Saa skændigt! . . . Men det skal heller aldrig i Evighed ske! Jeg har dog vel ogsaa et Ord at sige, saalænge Emanuel boer under mit Tag! Og vi to skilles fra nu af ikke mere!“

Hun fortsatte sin Gang, og der var i nogen Tid Tavshed mellem de to Veninder.

„Saa er din Broder vel altsaa ogsaa til Møde nu,“ sagde Ragnhild omsider og ligesom med Overvindelse.

„Naa, saa det interesserer dig dog! — Nej, det er han ikke.“

Ragnhild saae hurtigt op.

„Var det da ikke idag, han vilde tale?“

„Jo, men først iaften ved Diskussionsmødet, naar Ordet bliver givet frit.“

„Naa saadan! — Troer du, der er noget om, hvad jeg hørte idag, at man vil nægte ham Ordet?“

„Aa, det vover de ikke! Hvad vilde det desuden